

ἑξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς, πάντα ἦσαν γυναικεῖα. Ἄγνωστον τί ἐνδομύχως ἡσθάνετο καὶ πῶς ἦν ὁσὶς ἐκείνην, φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶχεν ὅλην τὴν ἀθωότητα δειλῆς παρθένου· τοῦλάχιστον ὑπάρχουσιν ἐνδείξεις ὅτι τὸ ἀνδρικὸν ὃν ἐξεγειρόμενον ἐνίοτε ἐτάραττεν αὐτήν, λέγεται μάλιστα ὅτι καὶ θύματα τῆς φύσεως ταύτης ἀριθμοῦνται μετὰ τῶν ὀμηλικῶν τῆς νεανίδων, μεθ' ὧν ὡς κόρη τὰς ἡμέρας τῆς διήρχετο. Πρὸ τινων ἐτῶν εἶχε συνεταιρισθῇ μετὰ τινος φίλης τῆς, μεθ' ἧς συντροφικῶς κατὰ πᾶσαν ἀνοιξὶν ἐκαλλιέργει τὸν μεταξοσκώληκα. Ἡ ἀσχολία αὕτη ἐν Κρήτῃ εἶναι ἔργον τῶν γυναικῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν νεανίδων, αἵτινες τὰς τερπνὰς τῆς ἀνοιξέως ἡμέρας διέρχονται ἐν ἀθῶᾳ μετὰ τῶν διαχύσει, ἐπιμελούμεναι τὸ εὐεργετικὸν ἔντομον, χρησιμοποιοῦσαι εἰς τὰ πολύτιμον αὐτοῦ προϊόν πρὸς κατασκευὴν ποικίλων προικῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ἐπιμελῶς φυλάττουσιν ἐν εὐχέστοις κιβωτίοις ἀναμένουσαι τὴν εὐτυχίαν τοῦ γάμου τῶν ἡμέραν, ὅπως ἐπιδείξουσιν αὐτά. . . .

II

Ἦδη ὁ θερμὸς τοῦ τελευταίου Μαρτίου ἥλιος εἶχεν ἀρχίσει νὰ ζωογονῇ τὴν γῆν, αἱ χιόνες τῶν Λευκῶν Ὀρέων διηλεκτῶς τηρόμεναι ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνων κορυφῶν, ἐφ' ὧν κατὰ τοὺς ψυχροὺς τοῦ χειμῶνος μῆνας ἐστιβάζοντο, κατήρχοντο δι' ἀπείρων φυσικῶν διωρύγων, αἵτινες ἀποτελοῦσι ῥύγχας μαγευτικούς, πρὸς τὰς πεδιάδας καὶ ὕδωρ ψυχρὸν καὶ διαυγές, ζέφυροι τερπνοὶ συνηθέστατοι κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἔτους ἐν Κρήτῃ ἀπαύστως πνέοντες, νέαν ζωὴν παρείχον εἰς τὴν φύσιν ἀπασαν. Πάντα ἐφαίνοντο ἀποπνέοντα ζωὴν καὶ χαρὰν· ὁ γεωργὸς ἐνδομύχως ἡγάλλετο βλέπων τὴν πλουσίαν βλάστησιν, ἥτις ἀφθονοῦν ὑπισχνεῖτο αὐτῷ ἀμοιβὴν τῶν κόπων του, τοῦ δὲ αἰπόλου ἡ καρδίᾳ ἐσκίρτα δάκρυς οὗτος διὰ τοῦ ὄμματός σταθμίζων τοὺς ἀμῶνους καὶ τὰς ἐρίφους τοῦ ἔβλεπεν ὅτι ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν ἱκανοποιεῖτο ἡ ἔμφυτος τῷ ἀνθρώπῳ πλεονεξία του. Τὸ ἔκρ μετὰ τῶν τῶσαν ἄλλων εὐεργετικῶν ἐπηρειῶν του ἔφερε καὶ τὴν ἐκκόλαψιν τῶν ὧν τοῦ βόμβυκος· τὸ προσφιλες ἔργον τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς βιουσῶν νεανίδων ἤρξατο, ἡ δὲ Χρηστίνη ἀπὸ πρωΐας ἐγειρομένη μετὰ τῆς φίλης καὶ συντρόφου τῆς ἔτρεχε πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ συλλογὴν τοῦ φύλλου τῆς συκαμινέας, τῆς μόνης ταύτης τροφῆς τοῦ ἐντόμου. Ἐλαφροὶ ὡς πτηνὰ ἀμφότεραι ἀνερχόμεναι ἐπὶ τῶν δένδρων τούτων μέχρι τῶν ἀκροτάτων κλάδων ἐκφυλλίζουσιν αὐτὰ, ὅπως κομίσωσι τὴν ποθητὴν τροφήν εἰς τὸν μεταξοσκώληκα. Ἡ Χρηστίνη ἦγε τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, οἱ δὲ ἐξογκωμένοι μαστοὶ τῆς ἐπρόδιδον ἀνάπτυξιν τελείας γυναικός. Ἐν τούτοις ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σκιά τῶν συκαμινέων, ἐν τῇ μεμονωμένῃ καὶ διαρκεῖ μετὰ τῆς φίλης ἀναστροφῇ, ἡ ἀνδρική φύσις ἤρξατο ἀφυπνιζομένη παρὰ τῇ ἡμετέρᾳ ἡρώϊνῃ καὶ ἐνοχλοῦσα αὐτήν. Μάτην ἠγωνίζετο νὰ καταστείλῃ τὴν ὁρμὴν τῆς· ἠδυνάττει· καὶ τέλος μὴ δυνάμενη πλέον νὰ ὑπομείνῃ τὴν κατατρυχούσαν αὐτὴν δεινὴν βάραν, ἀποκαλύπτει εἰς τὴν φίλην τὸ μυστήριον τῆς φύσεώς της, τῇ ἐκμυστερεύεται τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθηματὰ (τῆς) του, (διότι ἀπὸ τοῦδε πρόκειται πλέον περὶ ἀνδρός), τὸν ἔρωτά του, τῇ ὁμολογεῖ ἀφοσίωσιν καὶ πίστιν μέχρι θανάτου καὶ πάντα τὰ συνήθη ἐν τοιαύταις ἐξομολογήσεσι λεγόμενα. Ἡ φίλη ἐκπληκτος ἤκουσε πάντα ταῦτα, ταχέως ὅμως ἰ-

δαίαι αἰσθήσεσιν ἐπαίσθη ὅτι ἦσαν ἀληθῆ, δὲν ἐθεώρησε δὲ κακὸν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὸν ἐκφρασθέντα αὐτῇ ἔρωτα. Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν ἔκριναν συντελεστικὸν εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν νὰ φύγωσιν ἐκ τοῦ χωρίου καὶ νὰ μεταβῶσιν ἀλλαχοῦ εἰς μέρος ἄγνωστον, ὅπου ἐλευθέρως νὰ δυνηθῶσι νὰ συζήσωσι. Ἡ Χρηστίνη μετωνομάσθη Χρῆστος, προμηθευθεῖσα δὲ τὸ προσῆκον τῇ ὑπερισχυοῦσῃ τῶν φύσεων ἔνδυμα, κείρασα ἐσπέρην τινὰ τὴν κόμην καὶ παραλθοῦσα τὴν σύντροφον τοῦ βίου τῆς πλέον καὶ οὐχὶ τῆς μετὰ τῆς, ἐφυγε μακρὰν εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν.

III

Τῇ ἐπαύριον τὸ χωρίον ὅλον ἠγέρθη ἀνάστατον· δύο νεάνιδες εἶχον γίνεαι ἄφαντοι, οὐδεὶς δὲ ἐγίνωσκε τί ἐγένοντο· οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῶν τεταραγμένοι μάτην ἀνεζήτησαν τοὺς ἀπαγωγεῖς. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἄπασαι αὐτῶν αἱ ἐρευναι ἀπέβαινον ἄκαρποι, κατὰ τὸν χρόνον δὲ τοῦτον τὸ παράδοξον ζεύγος διήρχετο ἐν ἀποκέντρῳ χωρίῳ ἡμέρας εὐφροσύνης, καὶ περ μὴ διὰ τοῦ γάμου νομιμοποιημένας. Τέλος ὅμως ἰδοὺ ὅτι ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ διέτρεχε κίνδυνον ἀνακαλύψεως, ἀπεφάσισε νὰ προσέλθῃ εἰς τὰς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς νήσου ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς, ὅπως ζητήσῃ ἄδειαν νομίμου γάμου. Τότε μόνον ἐγνώσθη, πῶς ἐγένετο ἡ μυστηριώδης ἐκείνη ἀπαγωγή νεάνιδος ὑπὸ τέως ὁμοφύλου τῆς θεωρουμένης, ὃ δὲ πρωτοσύγγελος πληροφορηθεὶς τὰ γενόμενα ὑπὸ τῶν γονέων των, οἵτινες, ἐννοήσαντες πῶς τὸ πρᾶγμα συνέβη, ἐσπευσαν νὰ παραλάβῃ ἕκαστος τὸ ἀπολεσθὲν καὶ ἀνευρεθὲν μέλος τῆς οἰκογενείας του, ἔκρινε φρονιμώτερον ἀντὶ νὰ χορηγήσῃ τὴν αἰτουμένην ἄδειαν νὰ παραπέμψῃ τὸν πρωτότυπον νυμφίον εἰς τὸν δημαρχικὸν ἱατρὸν πρὸς ἐξέτασιν. Καὶ ἰδοὺ τὸ δυστυχές τοῦτο ὃν, ἐνῶ ὠνευρόπολει γαμήλιον κλίνην, οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν καὶ τόσας ἄλλας ἀγαθὰς, καταδικάζεται αἰφνης νὰ ὑποστῇ τὴν κατασχύνῃν ἱατρικὴν ἐξετάσεως. Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ τὴν ἐπίσημον πιστοποίησιν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τῆς διπλῆς φύσεως τοῦ ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀδείας γάμου αἴτησις, ἣν εἶχεν ὑποβάλλει ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἀρχαῖς. Ἐκτοτε ὁ βίος κατέστη ἀβίωτος εἰς τὸ ἀτυχές τοῦτο πλᾶσμα ἐν τῷ χωρίῳ του. Ὁ Χρῆστος μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὸ πρωτογενόμενον αὐτῷ ὄνειδος, ἀπεφάσισε διὰ παντός νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν γεννέτειράν αὐτοῦ κώμην. Καὶ ἡμέραν τινὰ ἀποχαιρετήσας τοὺς τόπους ἐκείνους, ἐν οἷς ἡ καρδιά του τόσας ἡσθάνθη παραδόξους συγκινήσεις, ἐφυγε κρυφίως καὶ ἀπῆλθε εἰς τὰ ξένα μακρὰν τῆς Κρήτης, ὅπως λησμονήσῃ καὶ λησμονηθῇ. Ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ ὀριστικῶς τὸ ἀνδρικὸν στάδιον, τὸ ὁποῖον τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ὑπὸ τινὰς ἐπόψεϊς καὶ τοσοῦτον ἀτυχῶς ὑπὸ τινὰς ἄλλος ἐνεκαίνισσε.

Ἰδαῖος

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ἐδειξε πάλιν τὰ νοικοκυρὰ ἑνστικτὰ του. Δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν σύζυγόν του Δῆμαρχον νὰ ἱσοδουλήσῃ τρεῖς χιλιάδας δραχμαῖς πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Βασιλέως. Εἶναι κακὴ νοικοκυρὰ αὐτὸ τὸ Δη-

μασαν τὸν κ. Φλωρόπουλον, ὅστις ἔσωσε τὸν ἀγαθὸν νέον καὶ φίλτατον παρὰ τοῖς συνδημόταις του ἐκ βεβαίου θανάτου. Μεταξὺ τῶν ἐμπειρικῶν πάντοτε ἀνεφάνησαν πολὺτοιμοι θησαυροὶ πρωτοτύπου μεθόδου θεραπείας, τὰς ὁποίας πανταχοῦ ἡ ἐπιστήμη συλλέγει καὶ καθαρίζει καὶ χρησιμοποιεῖ.

Ἀνεξάρτητος πολίτης ἐστενοχώρησε πολὺ τὸν ὑπουργικὸν βουλευτὴν κ. Β. νὰ τοῦ πῇ ἐπὶ τέλος ποῖον εἶναι τὸ πρόγραμμά του.

Ὁ Β. μετὰ πολλῆς ἐτοιμότητος·

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου· ἡ κυβέρνησις δὲν ἔχει καὶ νένα πρόγραμμά· αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ δικό μου.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΗΝ.

Φίλιπτον Μὴ Χάνεσαι !

Χθὲς διαβαίνων περὶ τὴν 7 1/2 ἀπὸ τὰ Χαφτεῖα εἰδὼν πλῆθος πολὺ συναθροισμένον ἐξωθεν τοῦ Παντοπωλείου, καὶ τινὰς μορφὰς κοκκινοφορεμένας, προσπαθούσας διὰ τῆς βίας νὰ ἀπαγάγῃσιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τὸν Γερμανὸν καθηγητὴν τοῦ ἐκπαιδευτηρίου Ἀντωνιάδου καὶ Μωραΐτου. Τί δὲ εἶχε κάμει ; θὰ μ' ἐρωτήσητε. Τοῦτο ἐρώτησα καὶ ἐγὼ καὶ ἔμαθον.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπῆγε εἰς τὸ παντοπωλεῖον, ἐπῆρε μίαν πεντάρα βετσίνατο, στρώθηκε σ' ἓνα τραπέζι καὶ ἐρρίφη εἰς σκέψεις. Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ δὲ, ἐπέρασαν τρεῖς ὥραι, ὅτε βλέπει ἓνα ὑπαστυνόμον καὶ ἐν τάγμα κλητῆρων νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν. Τὸν ἐρωτᾷ ὁ ὑπαστυνόμος τί κάμνει ἐκεῖ. Αὐτὸς παραξενευθεὶς διὰ τὴν ἐρώτησιν καὶ ἰδιοτροπήσας δὲν ἀπαντᾷ· τὸν ἐρωτοῦν καὶ πάλιν· δὲν ἐννοεῖ νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχίαν του. Οἱ ῥωμηοὶ κλητῆρες καὶ ὁ ῥωμῖος ὑπαστυνόμος φουρκίσθησαν μὲ τὸν μαγκούφη, ποῦ δὲν κατεδέχετο νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ μὲ ταῖς κλωτσιαῖς τὸν βγάδουν ἀπὸ ἐκεῖ, τὸν βάζουν εἰς μίαν ἀμαξάν, καὶ ἵομα εἰς τὴν Διευθύνσιν· τότε ἀρχεται συζήτησις τί νὰ τὸν κάμουν. Ὁ γερμανὸς τ' ἀκούει, ἀλλὰ δὲν ὁμιλεῖ· ὅταν ὅμως ἤκουσε τὴν λέξιν «κρατητῆριον» (ἴσως εἶχε διαβάσει ὁ κακομοῖρος τὸν «Παληὰνθρωπον», ἀνατρίχιασε καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἦτο ἐλεύθερος καὶ διηγείτο τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς φίλους του.

Νὰ ἀστυνομία, νὰ μάλαγμα. Πιάνει ἓναν ὑπάλληλον ὁ ὁποῖος παραγγέλλει ἓνα κλειδί καὶ τὸν πηγαίνει εἰς τὸ τμήμα. Πιάνει ἓναν ἄνθρωπον ποῦ κάθεται στὴν ταβέρνα καὶ κάμνει τὸ γουστό του, καὶ τὸν τραβάει στὴν διευθύνσιν· ἐπειτα παραπονούμεθα ὅτι δὲν ἔχομεν ἀστυνομίαν. Ἐνα πρᾶγμα μόνον θὰ ἐρωτήσωμεν τὸν κ. διευθυντὴν· τί ἔγεινεν ἓνας τσαρλατάνος (γιατρός, γιατρικὰ) τὸν ὁποῖον ὠδηγήσαμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἰς τὴν ἀστυνομίαν, διότι μὲ τὰ γιατρικὰ του εἶχε βγάλει κάτι μάτια ; Τὸν ἐρωτῶμεν, διότι παρήλθον ἔκτοτε μῆνες καὶ ὅμως ὁ κύριος γιατρός εἶναι ἐλεύθερος καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ βγάξῃ μάτια. Ἀλλὰ δὲν βαριέσαι ; Αὐτὰ εἶναι μικρὰ πρᾶγματα καὶ τὰ θεωρεῖ μικρὰ λόγου ἄξια.

Μποῦμ !

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Μεταξὺ δύο Βοημῶν :

— Ἐγὼ δανεῖζομαι συχνά· ἀλλ' ἄμα εὖρω χρήματα ἐπιστρέφω τὰ δανεικὰ θρησκευτικῶς. Καὶ σύ ;

— Ἀ μὲ ξεύρεις, εἶμαι ὀλίγον ἄθεος.

Ἡ καυμένη ἡ ἀγριωνιώτισσα κυρὰ Σταμποῦλα ἔστειλε τὸν γράμκα τῆς νὰ σπουδάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἀπὸ ὅλαις τῆς παραγγελίαις τῆς μίᾳ κυρίως τῆς ἔμελε :

— Νὰ τῆς γράφῃ τακτικὰ δύο φοαῖς τὴν ἐβδομάδα. Τὰς δύο πρώτας ἐβδομάδας τὸ πρᾶγμα πῆγε τακτικὰ· κατόπιν τὸ Βυζάντιον, τὸ γόμοιο, ἡ μπιραρία καὶ τὰ Πατήσια ἀφῆρουν τοῦ λογίου Ἀγρινιώτου πολὺν καιρὸν καὶ δὲν τοῦ περισσεύει νὰ γράφῃ καὶ τῆς καυμένης τοῦ τῆς μητέρας.

Περνᾷ μίᾳ ἐβδομάς χωρὶς γράμματα. Περνᾷ καὶ ἄλλη μισῇ, τίποτε. Ἀνήσυχη ἡ μήτηρ τηλεγραφεῖ.

Αὐθημερὸν λαμβάνει ἀπάντησιν :

« Ἐνεκα τῶν πολλῶν μου μαθημάτων δὲν σὰς ἔγραψα, εἶμαι πολὺ καλὰ. »

Ἡ Ἀγρινιώτισσα παίρνει τὸ τηλεγράφημα τρομασμένη καὶ τρέχει εἰς τῆς Ἐπαρχίνας· ἥτις τὴν συγχαίρει, διότι ὅλοι τῆς οἱ φόβοι βγήκαν φροδοὶ. Ἀλλ' ἡ Ἀγρινιώτισσα ἦτο ἀπαρηγόρητος :

— Καλὲ τί κάθεσθε καὶ μοῦ λέτε· δὲν βλέπετε ποῦ τὸ τηλεγράφημα εἶναι μὲ χέρι ξέρο γραμμένο ; Καλὲ ἄρρωστος εἶναι ὁ γυιός μου, ἄρρωστος.

Εἰς νεαρὸν Φιλιππινὸν ἀναχωροῦντα διὰ νὰ ἐγγραφῇ εἰς Γυμνάσιον τῆς πρωτεύουσας ὁ κατακαυμένος ὁ πατέρας του ἔλεγεν ἐν συγκινήσει :

— Νάχῃς τὴν εὐχή μου, παιδί μου, ν' ἀγαπᾷς πολὺ τὰ γράμματα.

— ὦ ! ἔννοια σου, πατέρα μου, θὰ τ' ἀγαπῶ τρελλά, καὶ πρὸ πάντων τὰ συστημένα.

Ἐρωταπόκρισις :

— Τί ἐπαιξε κ' ἔχασε ὁ Ἀραβὴ ;

— Τί ἐπαιξε Φαρκώ !

ΒΙΒΛΙΑ

Ἀνατομικὰ Μελετήματα, ἀναφερόμενα εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας Ἱατροὺς ὑπὸ Λουκά Παπιζωάννου. Τιμᾶται δρ. ν. 2.

Δημοσιονομικὴ, ἥτοι Ἐπιστήμη τῆς τῶν δημοσίων χρημάτων διοικήσεως ὑπὸ Ἰωάννου Ζωγράφου. Τόμος πρῶτος. Τεῦχος πρῶτον. Τιμᾶται δρ. ν. 5. Εὐρίσκειται δὲ παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις κ. κ. Κ. Βίλμπερ καὶ Ν. Νάκη.